

In het kader van het thema ‘kerk en politiek’ hield dr. Aaldert Gooijer, predikant in Berkel en Rodenrijs, een interview met Jan-Willem van den Beukel en Paul Lieverse, fractieleiders van resp. het CDA en de ChristenUnie in de gemeente Lansingerland.

Hieronder vind je alleen de antwoorden van laatstgenoemde (PL).

Inleidend

Wil je iets vertellen over je achtergrond en je motivatie om in de politiek actief te zijn en fractieleider te worden? Wat zijn jouw bronnen, wie inspireren jou?

PL: Ik werd christen toen ik twintig was, tijdens mijn studie geneeskunde in Utrecht. Na mijn specialisatie werkten mijn vrouw en ik als zendingsartsen in Jemen en China. De afgelopen dertig jaar was ik als anesthesist werkzaam in een academisch ziekenhuis – ook om invloed uit te oefenen op medisch-ethische thema’s. Mijn inspiratie haal ik uit mensen als Desmond Tutu. Hij was niet alleen geestelijke, maar ook activist. Hoewel ik hem niet in alles volg, bewonder ik zijn rol in het proces van verzoening na de apartheid en zijn inzet voor de bestrijding van hiv.

Heb je daarbij bewust gekozen voor een christelijke partij? En bewust voor een plaatselijke setting, of had dat net zo goed de landelijke kunnen zijn?

PL: Na mijn pensionering zocht ik naar zinvolle taken waarin ik mij bestuurlijk kon inzetten. Zo werd ik in 2018 actief in de lokale politiek, en sinds twee jaar ook in het kerkenraadswork. Vanuit mijn medische achtergrond heb ik ook contact met de landelijke politiek, vooral op medisch-ethisch terrein.

De C en de dagelijkse politieke praktijk

Wat betekent die christelijke component in de plaatselijke politieke gang van zaken? Hoe vertaal je die C? Zijn er momenten waarop die C beslissend is in de besluitvorming? Kun je daar een voorbeeld van geven?

PL: De C van ChristenUnie geef ik invulling met het voorbeeld van Daniël en zijn metgezellen. In ballingschap kozen zij niet voor verzet tegen de machthebbers, maar ook niet voor blinde onderwerping. Ze waren loyaal en dienstbaar aan het regime, maar met duidelijke grenzen. In onze gemeentepolitiek worden zelden regelrecht onchristelijke besluiten overwogen. Onze christelijke overtuiging bepaalt onze inzet voor de bescherming van kwetsbaren – denk aan asielzoekers, mensen met een beperking, of slachtoffers van geweld en uitbuiting. Daarnaast ben ik alert op signalen van cliëntelisme die ik dan weersta.

Hoe zie je de relatie tussen kerk en politiek?

PL: Mijn politieke focus ligt op zorg en welzijn – gebieden waar ook kerken een rol in spelen, zoals via diaconaal werk. Maar er is ook diepere problematiek: eenzaamheid, verlies van zingeving, relatieproblemen. Voor zulke thema’s biedt maatschappelijk werk wel hulp, maar het evangelie biedt zoveel meer. Jezus’ uitspraak ‘Mijn koninkrijk is niet van deze wereld’ herinnert mij eraan die andere dimensie te laten doorklinken, ook persoonlijk – bijvoorbeeld in gesprekken met collega-raadsleden.

De kerk verdient ruimte om zichzelf te organiseren, en om in de samenleving actief te zijn. In de politiek vecht ik voor het behoud van die ruimte, want ‘liberalen’, hun naam ten spijt, willen al te vaak beperkend optreden tegen kerken en door geloof geïnspireerde activiteiten.

De C en de huidige politieke praktijk

Er wordt gesproken over de aftakeling van democratische waarden, zoals vertrouwen en respect. Deel je die analyse? Waarom wel/niet? Merk je er iets van in je politieke bezigheden?

PL: In onze dorpse cultuur is de omgang met elkaar meestal vriendelijk en respectvol. Toch ben ik niet naïef. Wat zich afspeelt in het landelijke debat, in de media of in Brussel – zoals geschied in de Kamer of corruptie bij Europarlementariërs – heeft invloed. Mijn houding: normaliseer niet wat niet normaal is.

Welke rol zie je daarin voor jezelf en jouw partij weggelegd, ook op het plaatselijke niveau? Of is die er niet?

PL: Juist op lokaal niveau kunnen we bijdragen aan herstel van vertrouwen, door integer te handelen, transparant te zijn en goed te luisteren. Daarin wil ik een voorbeeld zijn.

Hebben kerken hierin een bepaalde rol te spelen? Heb je in dit kader een boodschap voor de kerken?

PL: Ja, zeker. De Bijbel schuwt scherpe taal niet als het gaat om onrecht. Paulus noemt leugenaars, slavenhandelaars en ontuchtplegers bij name. Jakobus waarschuwt tegen egoïsme, de verleiding van rijkdom en de kracht van de tong. Machtsmisbruik en narcisme zijn van alle tijden – en het is de roeping van kerken om daar een profetisch geluid tegenover te zetten.

Ben je positief gestemd, komen we deze aftakeling te boven, of niet?

PL: Soms schrik ik van ontwikkelingen die ik eerder niet voor mogelijk hield. De harteloosheid waarmee sommige zaken benaderd worden, maakt me wel eens moedeloos. Maar ik zie ook veel goede initiatieven. Ik geloof dat we geschapen zijn met een verlangen naar wat goed, mooi en rechtvaardig is – zoals Augustinus en Pascal dat beschreven. Bij die neiging sluit ik graag aan.

Nog breder: schets eens jouw beeld van de toekomst? (kan ook in kernwoorden)

PL: Polarisatie – echte helden – ‘kerk voor de buurt’ – vervolging – Parousia.

Tot slot

Welke vraag had jij nog gesteld als jij interviewer van twee plaatselijke politici had geweest?

PL: De vraag die ik zelf zou stellen – en mezelf regelmatig stel – is: Als Jezus raadslid was, hoe zou Hij zich opstellen in het debat? (WWJD)